

~ 1 ~

Jako každou neděli v poledne se mi tam nechtělo. Jako každou neděli v poledne jsem se loudala, dělala všechno možné, abych oddálila odchod z domu. Jenomže...

„Iris!“ zavolal na mě Pierre. „Co děláš?“

„No jo, už jdu.“

„Pospěš si trochu, přijdeme pozdě.“

Proč manžel tak spěchal na oběd k mým rodičům? Zatímco já bych dala nevím co, abych se mu vyhnula. Jediná výhoda byla, že jsem mohla provětrat své poslední šaty. Večer jsem je došla a byla jsem s výsledkem spokojená. Snažila jsem se, jak to šlo, abych si udržela šikovnost v prstech a neztratila švadlenské schopnosti. A když jsem šla, na všechno jsem zapomínala: na svoji k smrti

nudnou práci v bance, na jednotvárný život, na naše rozpadající se manželství. Už jsem neměla svíravý pocit. Naopak: jakmile jsem zasedla k šicímu stroji nebo jsem kreslila modely, všechno ve mně pulzovalo, žilo.

Prohlédla jsem se naposledy v zrcadle a povzdechla jsem.

Pierra jsem dostihla už v předsíni, ťukal něco do mobilu. Chvilku jsem ho pozorovala. Zнала jsem ho skoro deset let, jeho nedělní úbor se nezměnil ani o fous: oxfordská košile, plátěné kalhoty a věčné měkké mokasíny.

„Tady jsem,“ povídám.

Trhl sebou, jako bych ho přistihla při něčem nedovoleném, a strčil mobil do kapsy.

„To to trvalo,“ zabručel a oblékl si sako.

„Koukni se, tyhle šaty jsem včera došila. Jak se ti líbí?“

„Moc hezké, jako obvykle.“

Přitom otevíral dveře a mířil k autu. Ani se na mě nepodíval. Jako obvykle.

Přesně v půl jedné zastavil náš vůz před domem mých rodičů. Otec nám přišel otevřít. Důchod mu nesvědčil, dost přibral a nedělní kravata ho čím dál víc škrtila. Stiskl ruku zeti a jen letmo políbil svoji dceru, načež hned zatáhl Pierra do obý-

váku, aby si spolu vypili obligátní portské. Také jsem se tam zastavila a krátce pozdravila starší bratry, kteří popíjeli už druhou skleničku. Jeden se opíral o krb, druhý četl na pohovce noviny a společně komentovali politické události. Potom jsem zamířila do kuchyně za ženským klanem. Moje matka v přepásané zástěře – jako každou neděli v posledních čtyřiceti letech – hlídala nedělní jehněčí kýtu a otevírala konzervy hrášku, zatímco mé švagrové dávaly jídlo svým potomkům. Ty nejmenší krmily z prsu. Starší děti na chvílku přestaly jíst sváteční oběd – zapečené brambory se smetanou a plátek studené pečeně –, aby políbily svoji tetu. Pomohla jsem matce, vysušila jsem salát, připravila zálivku a poslouchala, jak ty tři pomlouvají paní X, která ztropila scénu v lékárně, nebo tlachají o panu Y, jemuž objevili rakovinu prostaty. A matka vše glosovala podle toho, o čem šla řeč: „Měla by se stydět za takové chování, to se přece nedělá,“ nebo: „To je neštěstí, takový mladý...“ Já jsem mlčela, tyhle kecy jsem nesnášela.

Mlčela jsem i po celý oběd, jemuž jako vždycky velel můj otec v čele stolu. Občas jsem koukla na Pierra, který se cítil v mé rodině jako ryba ve vodě, a přitom to tu bylo tak nudné, úplně jiné, než bych si přála. Abych se rozptýlila, obsluhovala jsem u stolu jako v dobách, kdy jsem

byla nejmladší dcera; taky jsme byli jediní bezdětní. Když jsem se vrátila ke stolu s podnosem se sýry, obrátila se na mě švagrová.

„Iris, máš úchvatné šaty! Kdes je koupila?“

Usmála jsem se na ni a ucítila, že se na mě Pierre konečně podíval.

„Ty pocházejí z mé dílny.“

Svraštila obočí.

„Ušila jsem si je sama.“

„Pravda, zapoměla jsem, že jsi trochu šila.“

Chtělo se mi odpovědět jí, že není jediná, ale radši jsem mlčela. Neměla jsem dneska náladu na skandál.

„Jsi fakt nadaná, jsem z toho úplně paf. Myslíš, že bys mi mohla také takové ušít?“

„Jestli chceš, promluvíme si o tom.“

Její chuť obléct si šaty byla úplný zázrak. Změnit šatník švagrové byla výzva, které bych se s velkou chutí chopila: umíněně odmítala zakrýt své přebujelé tvary – pozůstatek po těhotenstvích – a cpala se do kalhot a beztvarých svetřů.

Následovalo chladné ticho. Radši jsem zase zaujala místo u stolu a k tématu se nevracela. Nera-da jsem si znovu připomínala svůj zmařený sen. Bylo to pro mne těžké.

„Stejně je škoda, že Iris nestudovala tu vysněnou školu,“ pronesl můj starší bratr.